

Søndag d. 12. januar 2014.

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Salme 8

Evangelielæsning: Markusevangeliet kap. 10 v. 13-16.

Udgangslæsning: Johannes' første Brev kap. 3 v. 1a.

Jesus velsigner de små børn. Sådan kalder vi denne beretning i Ny Testamente – og det er jo det, han gør.

Hvad vil det egentlig sige at *velsigne*?

I Ny Testaments græske grundtekst er brugt et ord, som direkte oversat betyder noget i retning af "at god-sige". Dengang var et talt ord lige så fast og virksomt og bindende som et skrevet ord.

Det danske ord "velsigne" går et skridt videre: "Vel" betyder god. "Signe" kender vi f.

eks. fra ordet signal (et tegn) eller ordet signatur (en underskrift)

At "vel-signe" er altså at sætte en god signatur på nogen.

I Det gamle Testamente læser vi flere steder, at Israels folk er det folk, som Herrens navn er nævnt over. Og før kuglepennens tidsalder var et talt ord lige så fast som et skrevet. Gud havde altså sat sin gode signatur på det folk.

Jesus velsigner de små børn. Han sætter Guds gode signatur på dem. For Guds rige er deres.

Herligt – smukt – livsbekræftende.

Men for disciplene og Jesus kommer episoden til at handle om, hvordan et menneske overhovedet får adgang til Guds rige: "Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det."

Guds rige - hvor er det? Hvor går vejen til det rige?

Vi ved det godt - og alligevel kan vi ofte synes, at det er svært at finde.

David gav os et godt svar, da vi før læste hans salme 8:

"Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn over hele jorden."

For det hjerte, der kan se det, står Guds navn skrevet overalt - Guds signatur.

Vi kender det godt - en vintermorgen, hvor sneen ligger ny og urørt over landskabet - alting ser nyt ud - så stort, så smukt, så stille, at man knapt tør trække vejret. Der lander et snefnug på ærmet - en lille stjerne med de mest fantastiske krystalmønstre - og et til ved siden af, helt forskelligt fra det første, men lige så smukt.

"Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn over hele jorden."

Og så går man om i garagen og finder sneskovlen frem - og så er det måske at man ikke lige kan få øje på det, for hvor er det træls, at man skal bruge tid og kræfter på at skovle sne.

Eller en herlig forårmorgen med fuld solskin fra en skyfri himmel.

"Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn over hele jorden."

Men så ser man, at alle spirerne i køkkenhaven er slået af nattefrosten – øv, ikke herligt – møg-ærgerligt.

Eller vi ser det, når vi står med et nyfødt barn i favnen. Dér behøver vi ingen teologiske forklaringer på Jesu ord om, at Guds rige er børnenes. Hvem kan ikke se Guds signatur på det lille, store under, vi står med dér?

"Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn over hele jorden."

Et nyt menneskeliv med en ukendt vej foran sig.

Den vej kender vi netop ikke - - den vej vi kender, er vores egen, så langt tilbage som vi kan huske imod dengang, det var os selv, der var det lille, store under.

Hvad blev det for en vej? Somme tider får vi øje på alt det, vi dér fik at sige tak for og glæde os over - alt det, der lykkedes til lykke - alt det, vi kunne se Guds signatur på.

Og somme tider får vi øje på alt det, der ikke blev som det skulle være, og alt det, der blev, som det ikke skulle være. Og vi kan synes, at med alt det bøvl tilværelsen kan byde på, er det kun os selv vi kan takke for det, der så ind imellem lykkedes.

Og somme tider kan vi dratte ned i et sort hul, hvor vi ingenting kan se. For hvor kan livet dog til tider være besværligt, ja ligefrem ondt, så vi absolut ikke kan få øje på Guds signatur nogen steder.

“Alt har han lagt under vore fødder”, sang David - måske er det nok en undrende, taknemlig overdrivelse, når han siger “alt”. Men sandt er det, at alt, hvad vi har og er, er Guds gaver, og med livet gav Gud os et ansvar - ansvar for vort eget liv - ansvar for hinanden som mennesker - ansvar for skaberværket, som vi fik lov at bruge til glæde og gavn. Det er altsammen Guds gaver med Guds signatur.

Og vi tog det - og satte vor egen signatur på det, som om det stod i vor egen magt at skabe vort eget liv. Det magter vi ikke, og så gør vi os selv og andre og skabningen fortræd - det er det Bibelen kalder synd.

Det er det, der gør at livet til tider kan opleves som et problem, der skal løses, og ikke en gave, der skal modtages.

Og det er det, der gør det fællesskab, vi er skabt til at leve i som mennesker, til det mest besværlige, vi har med at gøre - det være sig folkeslag og kulturer, der strides - eller i det nære i familier eller i fællesskaber som en menighed.

Har vi først sat vor egen signatur på livet, hvor Guds signatur skulle stå, så kan vi ikke skelne sandhed og ret og kærlighed fra vore egne interesser og egen fordel.

Og det er det der gør, at mennesker alle vegne, til alle tider, på alle tænkelige måder har spurgt: Hvor er Guds rige? Og med alle tænkelige religiøse forestillinger og krumspring har man forsøgt at mase sig frem til det, eller selv at skabe det - uden at finde det.

Som den unge mand, der kommer til Jesus lige efter episoden med de små børn. Han spørger: “Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?” Det er en anden måde at spørge efter Guds rige på. Men han ville selv gøre det - og det viser sig, at det kan han ikke. Disciplene bliver rystede og sørger: Hvem kan så blive frelst? Og Jesus svarer: For mennesker er det umuligt, men ikke for Gud, for alting er muligt for Gud.

Hvor er disciplenes rystede spørgsmål dog typisk - ikke bare for dem, men for os mennesker i almindelighed. For hvor har vi dog svært ved at begribe, hvor stor Gud er - at hans kærlighed er grænseløs - og hvor enkelt der er at komme ind i hans rige.

Jesus har lige fortalt dem det - og vist dem det. Men det var for enkelt til at de kunne forstå det - for hvad skal jeg gøre??

“Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.” sagde Jesus - og så viser han, hvordan det sker: *Han* tog dem i favn, lagde hænderne på dem og velsignede dem. Han tog dem i favn og satte Guds gode signatur på dem.

Foran disse børn lå en livsvej - lang eller kort. Hvad de siden langs ad den vej gjorde med den signatur, der den dag blev sat på deres liv - om de lod den stå, så den kunne være deres pejlemærke gennem livet, eller de kradsede den over med deres egen signatur, det ved vi ikke.

Da jeg selv var barn - voksede op i et kristent hjem - da mente jeg, at det at komme ind i Guds rige var ligesom at komme inden for på den rigtige side af et plankeværk. Jeg skulle sige ja til Jesus og

lade mig døbe - jeg skulle lade ham tage mig i favn og sætte sin kærlige signatur på mig - og så var jeg på den rigtige side af plankeværket.

Der gik ikke så lang tid derefter, før jeg fandt ud af, at sådan var det ikke.

Guds rige er ikke indhegnet af et plankeværk. Så længe vi lever på denne jord, er Guds rige *en vej*. Og der er mange veje at vælge imellem. Ved hvert problem, vi skal løse, hver udfordring, vi stilles overfor, hvert valg vi skal træffe, hvert skridt vi skal tage på livsvejen, dér må vi søge den vej, der hedder Guds riges vej.

De veje, vi synes at have lettest ved at finde, er enten den vej, der hedder: Nu må jeg tage mig sammen og gøre noget fornuftigt ved det her- det skal jeg nok selv finde ud af! - - eller den vej, der hedder: Det gider jeg ikke - jeg lader bare stå til - det kommer ikke mig ved.

Begge de veje er de gammelkendte blindgyder, hvor vi sælger ud af sandhed og ret og fred og kærlighed, så livet bliver et problem, vi ikke kan løse.

Men der er altid en tredje vej: Guds riges vej.

Har vi hørt evangeliet og sagt ja til Jesu kald, så har han taget os i favn og sat sin kærlige signatur på os.

Ved hver skillevej må vi vende tilbage til den signatur og sammenligne - på hvilken vej genkender vi Jesu signatur, Guds signatur?

Det er den, vi skal kigge efter, når vi står over for problemer, udfordringer, valg i alle livets sammenhænge - helt personligt - i familien, på jobbet, blandt venner - i politiske spørgsmål, og overfor nøden og uretfærdigheden i verden - i menighedens liv og virke - - alle vegne.

Hvor finder vi den vej, hvor vi genkender Guds signatur, så vi må synge med David: Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn over hele jorden. Det er den vej, vi skal søge og vælge og vandre.

Den signatur, Gud har sat på os, på vore hjerter, og som vi skal genkende på vejen, er hans Ånd, som han har givet enhver, der tror på Jesus.

Og til at se og genkende hans vej har han givet os bønnen, stilheden ind for Gud, hjertets samtale med Gud - og han har givet os sit ord i Bibelen.

Det er langt fra alle de spørgsmål, vi stilles over for gennem livet, vi kan finde klare svar på i Bibelen. Men ét kendetegn er sikkert: Guds riges vej er altid brolagt med kærlighed.

Derfor er den vej ikke vejen til personlig menneskelig succes - og heller ikke til magelighedens nemme løsninger. Det er en vej, hvor vi kan komme ud for at skulle bære tunge byrder for andre - men samtidig en vej, hvor vi selv bliver båret.

Det er altid lettere at forklare, hvad kærlighed *ikke* er, end at forklare hvad kærlighed er. For kærlighed kan vel kun forklares ved at erfares.

Og er vi kommet ud ad én af de blindgyder, hvor vi ikke kan skelne klart, hvad kærlighed er, så er der altid ét sted, hvor vi kan se den, så den ikke er til at gå fejl af: Det er Guds Søn, Jesus Kristus, som gav sit liv for os - for dig, for mig - på korset. Sådan ser Guds gode signatur ud.

At vælge den vej, hvor vi genkender den signatur, er aldrig en præstation, der er forbeholdt de rigtige, de kloge eller de fromme eller de stærke. Men det er at tage imod Guds rige ligesom et lille barn: At blive taget i favn og blive velsignet.

Så enkelt.

Amen.